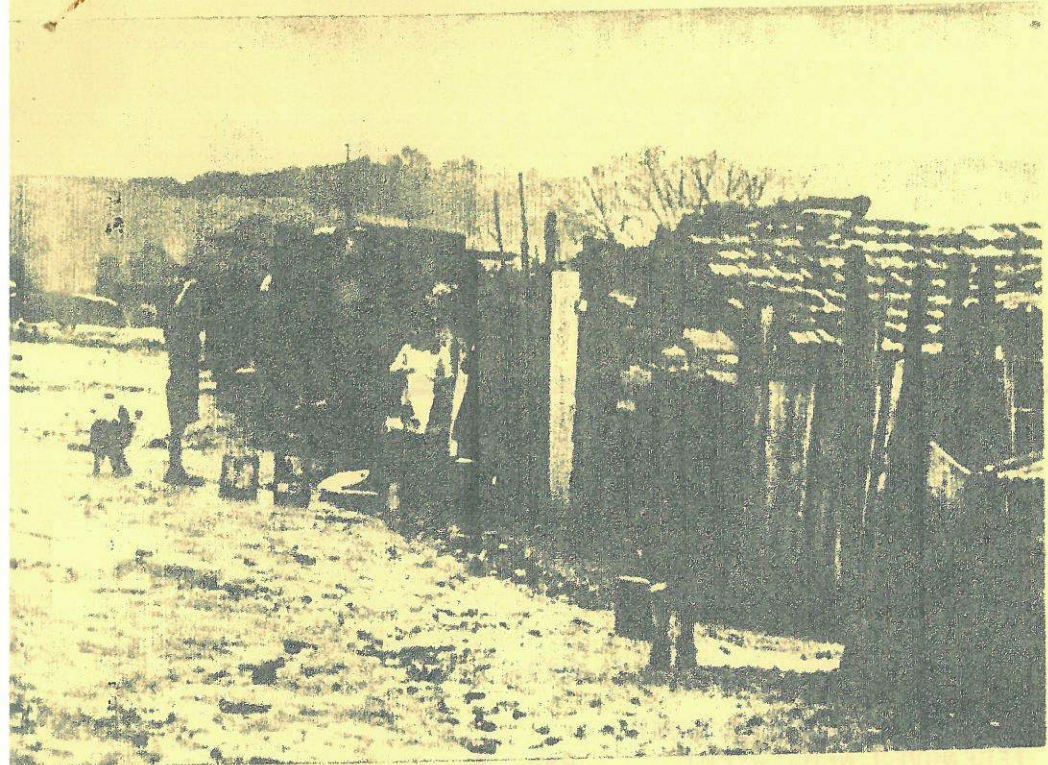

RUIKOTA

**Comite van
Portugese
Vluchtelingen**

DESERTIE

325.831.86
<<1973>>
COM

15418

I N H O U D :

VOORWOORD	Pag. 1
PORTUGESE VLUCHTELINGEN TEGENOVER NED. RECHT	Pag. 2
PORTUGESE KOLONIALISME SCHAKEL V. H. IMPERIAL.	Pag. 3
INTERVIEW M. V. CABRAL	Pag. 8
STANDPUNT V. H. COMITE OVER DE MASSAMOORDEN	Pag. 10
FOTOS / GUINEE- BISSAU	Pag. 13
STENCIL ONAFHANKELIJKHEID	" 14
FOTOS / DEMONSTRATIES	Pag. 15
AFICHE REPRODUKTIE	" 16

VOORWOORD

Het portugese volk dat langer dan 40 jaar onderworpen is aan een fascistische dictatuur, opgelegd door de portugese bourgeoisie, is na 1961 gedwongen te vechten tegen de volkeren van de portugese koloniën in Afrika (Angola, Mozambique, Guinee-Bissau) in de strijd voor hun vrijheid, om de belangen te verdedigen van dezelfde bourgeoisie aan het international imperialisme gebonden.

Het steunen van een oorlog op drie fronten (die meer dan 150.000 soldaten vereist) is alleen mogelijk door middel van een voortdurende exploitatie van het portugese volk: een steeds duurder levendonderhoud, miserable salarissen, hoog werktempo en het naar oorlog sturen van de portugese jeugd die "vlees voor kanonnen" voor een tijd die tot 4 jaar kan uitlopen.

NÉT ALS ALLE ANDEREN KOLONIAAL-IMPERIALISTISCHE OORLOGEN, IS DE OORLOG IN DE PORTUGESE KOLONIËN EEN ONRECHTVAARDIGE OORLOG.

Het portugese volk wordt steeds zich bewust van het feit dat de degenen, die hen uitbuiten, dezelfde zijn die de volkeren van de koloniën exploiteren.

Parallel aan de koloniale oorlog wordt in de laatste jaren steeds verzet geboden, niet alleen door het volk

(stakingen, demonstraties, straatvechten), maar ook binnen het leger door middel van honger-stakingen, verzet tegen inschepen, dienstweigering en tenslotte Desertie.

Alleen al in Europa zijn meer dan 100.000 dienstweigeraars en deserteurs waarvan het merendeel in Frankrijk, (600.000).

Deze mensen hebben er op gewezen dat ogenblik het nut van ingezien zich in het buitenland te organiseren (Comite van Portugese Vluchtelingen); op deze manier zouden zij niet alleen de strijd van het portugese volk tegen het fascisme, het kolonialisme en imperialisme kunnen ondersteunen, maar ook zich kunnen verdedigen tegen de arbitraire behandeling die in de landen die het accepteren.

Met het oog hierop hebben de portugese deserteurs en dienstweigeraars in Nederland (circa 700) een Comité opgericht dat als doel heeft:

I- Alle mogelijk steun aan de portugese Deserteurs, Dienstweigeraars en Politieke Vluchtelingen te geven.

II- Algemene Propaganda en steun aan de Revolutionaire strijd in Portugal, om de portugese regeringen te isoleren.

III- Steun aan de bevrijdings-bewegingen van de Volkeren van de portugese koloniën.

Wij willen met dit bulletin de Nederlandse bevolking aansporen tot **AKTIEVE SOLIDARITEIT** met de strijd die de Comité van Portugese Vluchtelingen voert, tegen het fascisme, het kolonialisme en het imperialisme.

PORTUGESE VLUCHTELINGEN TEGENOVER

Een van de ideologische wapens van de huidige machthebbers is het recht, het burgerlijk recht. Door een analyse van het burgerlijk recht te maken en dat te vergelijken met de werkelijke machtsverhoudingen op economisch en politiek gebied, zouden we gemakkelijk het onafdrukkingskarakter ervan kunnen ontdekken.

In de burgerlijke revolutie waren de rechten van vrijheid, gelijkheid en broederschap ideologische aanvalswapens van de bourgeoisie tegen het feodale regime. Tegenwoordig echter worden ze steeds meer verdedigingswapens van de status quo tegen de democratische rechten van het volk. Naast deze hoofdtegenstelling zijn er nog secundaire, bijv. de tegenstelling tussen dat wat wettelijk vaststaat en dat wat er in de praktijk gebeurt. We zijn hier geïnteresseerd in het laatste. Nog concreter gezegd: in de Nederlandse Vreemdelingenwet.

Volgens de vreemdelingenwet zouden vreemdelingen, die in Nederland wonen, in principe gelijkheid van rechten genieten.

Echter, we weten heel goed hoe de vreemdelingen dubbel onderdrukt worden; ten eerste moeten zij - evenals de Nederlandse arbeider - hun arbeidskracht verkopen; ten tweede worden zij gemakkelijker het slachtoffer van lagere lonen, discriminatie en willekeurige behandeling.

We zullen ons hier niet gaan bezighouden met (gast)arbeiders, die gelegaliseerd zijn en in principe garanties hebben via een werkcontract. Dus we zullen ons niet bezighouden met vluchtelingen uit landen zoals Oeganda, het Oostblok etc., omdat deze groep geen problemen heeft. Zij wordt in dit "vrijheidsland" met open armen ontvangen.

Behalve de particuliere ontfermer, krijgt 98% van deze vluchtelingen politiek asiel, d.w.z. de status van politieke vluchteling van de W.N. Deze status geeft alle rechten, die gegarandeerd worden door de Conventie van Genève van 1951 en het protocol van New York 1967, welke door Nederland zijn ondertekend, n.l. paspoort, studietoelage, gratis juridische bijstand etc.

Ondertussen kan ook nog op andere wijze de vluchtelingenstatus verkregen worden, n.l. op grond van art. 15 van de Nederlandse Vreemdelingenwet, en wel door het Ministerie van Justitie en Buitenlandse Zaken. Deze status kan nooit geweigerd worden (behalve om reden van "algemeen belang"); wel kan ze ingetrokken worden door verandering van omstandigheden.

NEDERLANDS RECHT

We kennen wel het mystificerende en abstracte karakter van de termen "openbare orde", "nationale veiligheid", "algemeen belang".... Ze worden graag door de regering gebruikt en misbruikt als dekmantel voor beslissingen ten gunste van economische en politieke belangen.

We zullen ons beperken tot de vluchtelingen, of juist gezegd, tot bepaalde soort vluchtelingen die vanuit kapitalistische-fascistische landen naar Nederland komen, namelijk Portugezen.
- Rondom 800 op het ogenblik-

Wat betreft het geval der Portugezen; slechts 2% heeft de vluchtelingenstatus op grond van politieke redenen gekregen. De "eenvoudige" weigering om aan de koloniale oorlog deel te nemen, is door de officiële instanties niet als politiek handelen erkend (2)

De formaliteit van de officiële argumentatie is gemakkelijk te doorzien. Want ten eerste wordt de weigering om aan de koloniale oorlog deel te nemen wel degelijk gevoeld door het Portugese militaire en politieke apparaat. Zij staat dan ook met gevangenisstraffen klaar vooral in het geval van desertie. Ten tweede is de koloniale oorlog reeds vaak veroordeeld door de Verenigde Naties. Dus de concessie van het verlenen van de vluchtelingenstatus aan 2% (!) van de Portugezen kan alleen verklaard worden als "vergissing", of misschien vanwege het aanvankelijk kleine aantal Portugese vluchtelingen, of aan de meer of minder conservatieve kleur van de regering. Bijv. het lijkt erop dat onder de regering Biesheuvel aan geen enkele Portugees de status van vluchteling is verleend. Zal de regering Den Uyl een soepele beleid vertonen?

We hopen dat het Nederlandse volk en alle progressieve politieke partijen ons zullen gaan steunen om onze rechten in praktijk te brengen. In ieder geval durven we geen illusies te hebben, want er is een belangrijke oorzaak, de werkelijke reden, voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Namelijk: de economische belangen van de Nederlandse bourgeoisie komen overeen met die van de Portugese bourgeoisie.

Portugees kolonialisme schakel van het imperialisme

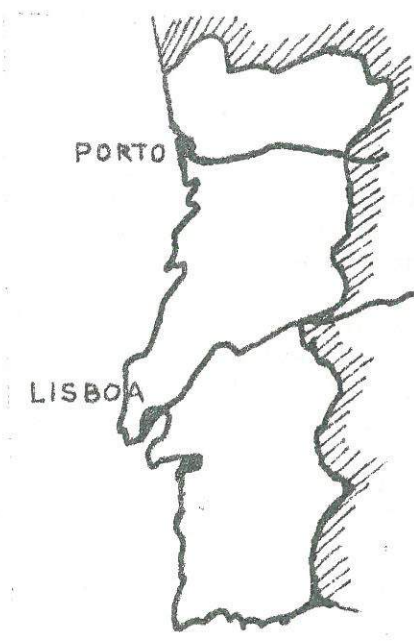
Inleiding: (situatie in Portugal)

Portugal heeft een grondoppervlak van 89.000 km² en het aantal inwoners is momenteel 8.6 miljoen mensen. De landbouw is niet het belangrijkste bestaansmiddel van Portugal. De voornaamste middelen van bestaan zijn de kurkindustrie en de eukalyptusbomen voor fabricage van papier en port-wijn. In het zuiden van het land wordt door irrigatie de produktie van katoen, tabak en graan mogelijk gemaakt. Er zijn redelijke voorraden uranium, bruinsteen en ijzererts aanwezig. Portugal is een van de belangrijkste producenten van de wolfram en tin ter wereld.

Lissabon en Porto hebben behoorlijke industriegebieden. Zij leveren 41% van de totale binnenlandse produktie. Hier werkt 29% van de beroepsbevolking. In de primaire sektor (landbouw, visserij) werkt 43% van de beroepsbevolking, terwijl het aandeel van deze sektor in de totale produktie maar 25% bedraagt.

Portugal is vanaf 1926 bestuurd door een bourgeois regering, die de vorm aannam van een fascistische diktatuur en die tot op heden zich gehandhaafd heeft. Salazar (1926-1968) was de representant van een archaische bourgeoisie die het land in een toestand van totale stagnatie heeft verlaten vanwege de politiek van de verdediging van de traditionele maatschappij.

Hoewel de investeringen grotendeels nationale waren kwamen, na lange tijd, enkele sectoren in handen van het Engelse kapitaal (telefoon, enkele textielbedrijven, port-wijn, stedelijk verkeer etc.). Er bestond wel een kleine industriële sektor, die zich niet had weten te handhaven als geen protektionistische maatregelen waren uitgevoerd: monopolie van de interne markt, sterke importtarieven, politiek van het bevriezen van de lonen, gehandhaafd door het "Nationale Statuut van Arbeid" en van de nationale fascistische vakbonden. Bovendien was er een grote onderdrukking van het proletariaat, dat geen recht tot staking en vereniging had. In deze situatie beschikte de bourgeoisie over een permanent "armee" van werklozen en tijdelijke arbeiders.

De periode van de jaren 50 (en nog steeds) werd gekenmerkt door scherper wordende tegenstelling tussen twee lagen van de bourgeoisie: aan de ene kant de agrarisch-kommerciële bourgeoisie, die geïnteresseerd was in het handhaven van de tijdens Salazar verworven privileges; aan de andere kant de ontwikkeling van een industriële-financiers bourgeoisie.

Pas na 1955 werden de nodige infrastrukturen geschapen voor de industriële ontwikkeling (energie, transport etc.).

In 1953 werd voor het eerst een geplande economie geïntroduceerd (1953-1958). Gedurende deze periode kwam de grootte van de expansie van het bruto Nationaal Produkt niet voorbij de 4,5% (vgl. met Griekenland 6,5%). Er werd weinig geïnvesteerd (13 à 14% van het BNP, voornamelijk in de infrastructuur en enkele meer rendabele industrieën). Salazar probeerde het "scheppen" van het industriële proletariaat te vermijden. Er waren toch kapitaalreserves en een overvloed aan arbeidskracht. Het gemiddelde dagelijkse loon van een fabrieksarbeider was fl. 3,50 en van een landarbeider fl. 2,50.

Vooral tussen 1954-59 wist de industriële sektor zich te ontwikkelen (stijging van de productie van 6 1/2 % per jaar).

Aan het eind van de jaren 50 begonnen de eerste pogingen tot integratie in Europa. Deze pogingen kwamen van de meer vooruitstrevende tak van de bourgeoisie (financiers - industriëlen).

In 1959 werd Portugal lid van de EFTA (EVA). In dit jaar begon ook de uitvoering van het tweede ontwikkelingsplan.

DE JAREN '60.

In het begin van de jaren 60 veroorzaakten verschillende factoren tegelijkertijd een diepgaande verandering in het politieke en socio-economische panorama en luidden een nieuwe periode in.

De bepalende factoren hiervan waren vooral politiek van aard: de bevrijdingsoorlog in de kolonies; Angola 1961, Guinee-Bissau 1963, Mozambique 1964. Hiernaast waren er twee socio-economische factoren:

- 1) de enorme groei van migratie naar het buitenland (vooral klandestien);
- 2) groei van buitenlandse investeringen, waardoor het imperialisme in Portugal geïntroduceerd wordt.

De uitgaven stijgen steeds (de militaire uitgaven bedroegen in 1960 28% van het nationale budget, in 1970 reeds 47%....).

De migratie, die vele jaren plaatsvond naar Afrika en Latijns Amerika, verplaatste zich naar hoog geïndustrialiseerde landen (Frankrijk, Nederland, Duitsland, Canada). In Portugal was het gemiddelde jaarlijkse inkomen per hoofd van de bevolking 7.450 escudos (= fl. 931.-).

Deze migratiestroom veroorzaakte noodzakelijkerwijs een gebrek aan arbeidskracht, vooral in de landbouw en niet gespecialiseerde sectoren van de industrie. Dit dwingt de bourgeoisie de salarissen te verhogen en arbeiders uit de kolonies te importeren. Deze verkregen onverwacht een "populariteit" van de blanken van de metropool.

HET IMPERIALISME IN PORTUGAL EN HAAR KOLONIËN

De afhankelijkheid van de Portugese economie van buitenlands kapitaal is behoorlijk gestegen.

Wat betreft de nieuwe eisen van koloniale politiek moest de regering een beroep doen op buitenlands kapitaal. Dit gebeurde via publieke leningen om de nationale monetaire reserves te handhaven. De directe buitenlandse investeringen in de privé sectoren zijn gericht op chemische, zware industrie (metaal, elektronische) en consumptiegoederen.

Het gebrek aan Portugees kapitaal voor de uitbuiting van de kolonies maakt dat voor de periode van 1968-1973 de nodige investeringen voor 1/3 deel van buitenlands kapitaal moeten bestaan.

Portugal speelt in Afrika nog iedere dag de rol van de koloniale overheerser, die faciliteiten verleent aan Westerse landen voor exploitatie van haar kolonies.

In Angola worden alle bodemschatten geëxploiteerd door buitenlandse maatschappijen; diamant door DIAMANG, die in tegenstelling tot de Portugese naam een onderdeel is van de "Anglo-American Diamond Corporation", met een deelname van de "DE BEERS" de bank "PROGAN" en de "Société Générale de Belgique".

Na de ontdekking van olie in CAMBINDA is het vooral "Gulf Oil" die zich met boringen bezig houdt.

De mangaan en bauxietwinning zijn in handen van respectievelijk de Duitse maatschappij "Louise en Thérèse Bermais" en de Hollandse Billiton Maatschappij, in combinatie met Péchiney (Frankrijk). Het ijzererts wordt geëxploiteerd door de "Compagnie Luineira de Lobito". Deze maatschappij wordt volledig beheerst door het Kruppconcern en een aantal kleinere buitenlandse ondernemingen.

In Mozambique - waar naar schatting 50% van de investeringen uit het buitenland komen - opereren drie grote concerns: Mozambique Company (hoofdzakelijk Engels en Duits), Nyarsa Company (Engels) en Zambezie Company (Engels, Duits en Frans).

Ook in de landbouw zijn het buitenlandse ondernemingen die actief zijn. De voedselproductie staat geheel onder Portugese controle. De opbrengsten van de Angolese koffie komen bij de Franse bank "Mallet et Cie;". Voornaamste deelnemers in anderelandbouwprojecten zijn Companhia Afrícola de Cazengo en Companhia Angolaria de Agricultura.

Bij de katoenproductie in Angola en Mozambique zijn het de Société Générale de Belgique, Banque Belge d'Afrique en de Compagnie Cotonnaire Congolaise.

STEUN HET COMITE

GEM. GIRO C 7323

Dankzij een wet van april 1965 krijgen de buitenlandse beleggers de verzekering, dat hun rechte, dividenden en winsten vrijelijk naar het land van herkomst kunnen terugvloeien. Engeland, Frankrijk, Nederland en België hebben dit aanbod aanvaard. De USA heeft het belang van de nieuwe politiek begrepen en hebben deze ook aanvaard. Maar het is vooral Duitsland geweest dat het meest heeft gedaan om zich een belangrijke positie te verwerven in zowel Portugal als in de kolonien. Dit verklaart dat sedert enkele jaren de E.U.A. en Duitsland de beste steun zijn voor het fascistische regime in Lissabon. De inbreng van Duits kapitaal is tot stand gekomen onder supervisie van de Deutsche Bank en het Kruppconcern. In 1963 bedroegen de Duitse investeringen in de Angolese industrie al 46% van het totaal. Het ijzer dat in Duitsland verwerkt is, komt voor een deel in Angola terug in de vorm van materiaal, dat bestemd is voor de konstruktie van spoorwegen en andere projekten ter verbetering van de infrastructuur.

Het CABORA BASSA projekt is tekenend (Mozambique). De stuwdam, gelegen in de rivier van Zambia, is de grootste in Afrika.

Het Westeuropese kapitaal komt langs een omweg binnen, via de "Banque de Paris et des Pays Bas". Het aandeel van de verschillende landen in de kosten is als volgt: Frankrijk 72 miljo dollar, evenals Duitsland; Italië 45 miljo dollar en Portugal zelf draagt 35 miljo dollar bij. De rest komt in hoofdzaak uit Zuid-Afrika.

In de Westerse wereld is men bezig de banden met zowel Portugal als Zuid-Afrika te verstevigen om op allerlei eventualiteiten voorbereid te zijn.

De niet Portugese economische belangen in ons land en de groei van de Westerse militaire hulp (NAVO), die deze waarborgt, hebben de Portugese koloniale oorlog veranderd in een internationale aangelegenheid.

PORTUGUEES KOLONIALISME SCHAKEL VAN HET IMPERIALISME II

1) Socio-ekonomische tegenstellingen in Portugal.

De politieke veranderingen in 1910 (Burgerrevolutie) en de fascistische coup (1926), kunnen slechts begrepen worden vanuit een socio-ekonomische analyse van de fundamentele tegenstellingen tussen de bourgeoisie en de uitgebuite klasse en de tegenstellingen (secundaire) tussen de verschillende lagen van de bourgeoisie. Zo kunnen we begrijpen, waarom de burgerrevolutie zich niet heeft voltooid: de macht werd overgenomen door de ultra-reaktionaire fascistische bourgeoisie. Deze verandering betekent het begin van een diktatoriaal regime, een poging om de ekonomische belangen van een bourgeoisie - voornamelijk ruraal en kolonialistisch - te handhaven, om zo te proberen de intensivering van de klassestrijd te vermijden.

De aanval van de fascistische bourgeoisie konkretiseerde zich in een ekonomisch systeem van korporatisme en een nationalistische ideologie (vaderlandse geschiedenis, kerk, familie). Gebonden door haar belangen aan een ideologische rigiditeit (Salazarisme), probeerde zij ten koste van alles, haar winsten te handhaven, probeerde zij het ontstaan van een industrieel proletariaat te vermijden, haar kolonies te houden, probeerde zij - gekonfronteerd met een laag ontwikkelde technologie - door middel van goedkope arbeidskracht en gunstige douanetarieven en fiskale politiek, de interne en externe konkurrentie te vermijden. Toch is er de opvallende "traditionele" interferentie van het Engelse kapitaal (transport, telefoon) en kommerciele relaties (textiel, wijn, konserven etc.).

Er zijn pogingen waar te nemen om te liberaliseren, gesteund door de belangen van een opkomende industriële bourgeoisie. Bijv.: de ontwikkelingsplannen zijn een teken van de poging tot "rationalisering à la Europa". Toch, het gebrek aan een adequate infrastructuur en de controle van de regering lieten nog niet de industriële start toe, die zo gewenst was door de meer liberale vleugel van de bourgeoisie.

De bepalende factoren die vanaf een zeker moment een rol gaan spelen, zoals:

- de bevrijdingsoorlog in de kolonies: Angola '61, Guinee-Bissau '63 en Mozambique '64;
- de buitengewone stijging van de emigratie (vooral klandestien);
- een behoefte aan externe kredieten,

dwingen de regering haar economische politiek te veranderen (vraag naar imperialistisch kapitaal), zowel voor de publieke als de privé sektor. In deze situatie speelt niet alleen de integratie van Portugal in Europa, maar ook de verandering van de Portugese kolonies in Euro-Amerikaanse neokolonies een rol, wat de bedoeling was van de regering Kennedy door middel van zijn agent in Angola, Holden Roberto (UPA). Maar met de ideologische rigiditeit à la Salazar, tracht de regering van Caetano een institutioneel "evenwichting" antwoord op de belangen van de bourgeoisie te vinden.

- aan de ene kant vechte de technocraten representanten van de industrieel-liberale bourgeoisie voor "modernisering-liberalisering".
- meer nationale en buitenlandse investeringen
- expansie van vooral de zware industrie
- een lichte verhoging van de salarissen met het oog op een betere produktiviteit en konsumptie
- een betere funktionering van de staatsvakbonden, d.w.z. er wordt gezegd dat de participatie van de leden bevorderd moet worden ....
- hervormingen in het onderwijs en de massamedia
- strijd voor democratische "vrijheden"

Aan de andere kant beantwoordt de koloniale rurale militaire, bourgeoisie de bewegingen en het verzet van de massa met sterke politieke repressies. Vandaar dat de overgang van een autoritair-fascistisch kapitalisme naar een democratisch kapitalisme niet een gemakkelijke taak is in een land waar de arbeidersklasse gedurende tientallen jaren in onderdrukking geleefd heeft, veroordeeld tot ellende en analfabetisme (40%).

De relatieve stijging van de produktiviteit vanaf vooral 1958, was mogelijk dankzij het totale profiteren van de produktiekrachten (overvloed van arbeidskracht, verbetering van de infrastructuur, technologie e.d.). De import van deviezen door migratie en toerisme. Maar reeds in 1964 worden de tegenstellingen ernstiger: verergering van inflatie, toevlucht tot extern krediet.

De sekundaire kontradikties tussen de rurale en industriële bourgeoisie verminderen in de mate waarin ze de volgende factoren gaan begrijpen:

- 1) het gevaar van een snelle liberalisering of van een sterke onderdrukking in een land van honger en analfabetisme: de bedreiging van een verscherping van de klasstrijd
- 2) beschikking van de industriële bourgeoisie over goedkope grondstoffen op de internationale markt (katoen in Mozambique), vooral t.a.v. de stijging van de salarissen en het gebrek aan arbeidskracht in het land
- 3) evenwicht van de handelsbalans door export van agrarische produkten uit Afrika (petroleum, mineralen) en het handhaven van een zekere markt in de kolonies.
- 4) import van Afrikaanse arbeidskracht naar Portugal

ARBEIDERS WIJK

IN LISSABON

Maar dit niet alleen. Als de agrarisch-koloniale bourgeoisie verplicht zal worden om de noodzaak van het opheffen van het "isolacionisme" van de oude staatskolonie in te zien, dan moet aan de andere kant de liberal bourgeoisie ook de noodzaak gaan voelen, dat de grote ondernemingsinitiatieven steeds meer door de staat gecontroleerd moeten worden vanwege het monopolie kapitalisme.

HET IMPERIALISME IN PORTUGAL HET IMPERIALISME MET PORTUGAL IN DE KOLONIEN

De afhankelijkheid van de Portugese economie van het imperialistische kapitaal groeit steeds, Het begin van de jaren '70 betekent een nieuwe periode in de economische betrekkingen van Portugal met Westeuropa en de Ver-

enigde Staten. Men voorziet spektakulaire toenemende investeringen in de volgende jaren. In Juli 1972 werd in Brussel een handelsakkoord getekend van Portugal met de e.e.g. met de bedoeling de economische verbandingen te versterken.

Het imperialisme in Portugal manifesteert zich als volgt:

- 1) door de direkte investeringen met de vestiging van bedrijven (in 1969 - 615 escudos)
- 2) verkoop van ex. patenten (exclusief)
- 3) privé en publieke leningen
- 4) goedgekope arbeidskracht binnen- en buitenland
- 5) ongelijke handelsrelaties

De buitenlandse investeringen in Portugal, welke 1969 - 760,9 miljo escudos bedroegen, zijn in 1970 en 1971 respectievelijk tot 826,4 miljo en 1.577,8 miljo toegenomen. Zoals uit onderstaande tabel blijkt, vinden de meeste investeringen in de verwerkende industrie plaats.

	1969	1970	1971
(a)	18,1	19,6	29,7
(b)	199,9	298,1	402,0
(c)	51,1	48,9	67,1

- (a) landbouw, bosbouw, visserij
 (b) verwerkende industrie
 (c) handel, bankwezen, verzekeringen
 (27% vanuit EEG en 24,8% USA)

De sommige voordelen van belangrijkste investeringen: V.S. Export-Import Bank; Wereld Bank voor de financiering van elektronische energie produkten; South African Reserves Bank; Seligman Cie. en de Franse Bank voor Externe handel Zweedse, Noors en Nederlands kapitaal in dokken, etc..... etc.....

De Portugese invoer (miljo-escudos)	1970	1971	1972
	44.725	50.937	26.311

De Portugese uitvoer (miljo escudos)	1970	1971	1972
	27.191	29.689	13.579

Wat Portugal-Nederlands handel betreft zie tabel hieronder:

	1969	1970	1971
Invoer (x 1000 fl.)	120.466	138.082	148.669
Uitvoer (")	58.148	74.031	97.304

De toenemende penetratie van het imperialisme in Portugal in verband met de afhankelijkheid schaal tussen imperialistische mogendheden betekent nieteen kwalitatief, maar alleen een kwantitatiefverschil van meer afhankelijkheid. Echter Portugal is niet alleen een beheerst land, maar ook co-beheerder. In de eerste decennia van de twintigste eeuw was de uitbuiting in Portugese kolonien alleen een taak van Portugal door roof, slavernij of semi-slavernij in plantages en mijnen. Maar op de dag van vandaag krijgt de uitbuiting, vooral vanaf de jaren '60, ekonomisch gezien een neokolonialistische-imperialistische karakter. Toch blijft het oude kolonialistische-politieke systeem. Waarom? Ten eerste, men kan dat verklaren vanwege de radikalisering van de bevrijdingsbewegingen; ten tweede is de oude koloniale politiek geen obstakel voor de toenemende penetratie van het imperialisme in Afrika en Portugal zelf.

Het imperialisme d.m.v. invloedzone's (politieke, militaire) heeft als doel uiteindelijk de beheersing van de strategische grondstoffen zoals in het Zuidelijk deel van Afrika. Men kan duidelijk zien hoe de inter-imperialistische konkurrentie veroverd wordt door de unitaristische strategie van het imperialisme: zij steunt openlijk regeringen zoals van Zuid Afrika, Rhodesie en Portugal. Het is voldoende de tabel van bedrijven en banken die wij niet in het vorige stuk noteerden, er op na te slaan. Het neokapitalistische imperialisme funktioneert op deze wijze zo efficiënt als het Portugese kolonialisme. We kunnen ons afvragen in hoeverre het schema van Gunder Frank hier van toepassing is. De aktuele anti-kolonialistische strijd is tegelijkertijd een anti-imperialistische strijd. Het imperialisme participeert in de eskalatie van de uitbuiting d.m.v. wapenlevering (NATO). Zelfs wanneer het diskreet gebeurt of zonder direkte militaire interventie, betekenen toch de Portugese kolonien een hoeksteen voor het imperialisme.

L E V E D E S T R I J D

V A N

H E T P O R T U G E S E V O L K !

PORTUGESE PROGRAMA   RADIO HILVERSUM I   ELKE ZATERDAG   VAN 17.20 t/m 17.30 u

interview met vasco cabral

LID VAN HET C.C. VAN DE PAIGC

Vasco Cabral die lid is van het centrale comité van de Afrikaanse Partij voor de onafhankelijkheid van Guiné en Kaap Verde (PAIGC) en het uitvoerend comité van strijdkrachten, keerde net weer terug uit Holland, waar hij enkele dagen verbleef. Voor zijn komst naar Holland nam Vasco Cabral deel aan de Internationale Conferentie van deskundigen voor de steun aan slachtoffers van het kolonialisme en apartheid. Deze Conferentie vond plaats in Oslo van 9 tot 14 april; hij vertegenwoordigde daar officieel zijn land.

Tijdens zijn verblijf in Holland gaf Vasco Cabral de voorkeur aan een Conferentie in Amsterdam, welke door een commissie van steun aan de PAIGC georganiseerd werd, waar ook het Angola Comité en andere Hollandse organisaties toebehooren. Honderden mensen, zowel Hollanders als Portugezen en Kaap-Verdiërs woonden deze bijeenkomst bij.

Vasco Cabral, die geen enkele familieband heeft met Amílcar Cabral (vermoord lid), werd in 1926 in Farim in Guiné geboren. Hij was de zoon van de eerste negerdokter van Guiné en ging als kind met het gezin naar Portugal, waar hij opgroeide en studeerde. Reeds op jeugdige leeftijd werkt hij als militant voor de Portugese oppositie organisaties, terwijl hij ook contact behield met zijn Afrikaanse kameraden. Hij maakte deel uit van het "CASA DOS ESTUDANTES DO IMPERIO", waar hij vriendschap sloot met de toekomstige leiders van de bevrijdingsbewegingen van de Portugese kolonien, zoals met Amílcar Cabral, Agostinho Neto, Mário de Andrade en Marcelino dos Santos. In 1950 werd hij voor de eerste keer gevangen genomen. Twee jaar later nog een keer; hij werd toen veroordeeld tot 2 1/2 jaar gevangenisstraf. Uit veiligheidsoverwegingen werd dit tot 6 jaar verlengd. In 1958 werd hij voorwaardelijk in vrijheid gesteld; het jaar daarna beëindigde hij de hogere cursus voor economische- en financiële wetenschappen in Lissabon.

Na verschillende mislukte pogingen slaagde hij er in 1962 in Portugal te verlaten en sloot zich gauw aan bij de PAIGC, aan welke organisatie hij veel bijgedragen heeft.

Kameraad VASCO

- De moordaanslag op Amílcar Cabral was voor de onafhankelijkheidsbeweging van Guiné en voor ons allen een grote schok en evenzeer een groot verlies; kunt U ons zeggen welke gevolgen de moordaanslag had op de ontwikkeling van de strijd; is het een terugslag geweest of in tegenstelling hiervan juist een impuls geweest?

V. Natuurlijk was de dood van kameraad Amílcar Cabral een groot verlies voor ons, gezien het feit dat hij een buitengewoon man was, een man met een grondige kennis van de werkelijkheid, zowel van Guiné als van de Kaap Verdische eilanden, van andere Portugese kolonien en van Portugal; hij was een kameraad die in staat was oorlogsplannen te ontwerpen. Hij was werkelijk een groot strateeg en bovenal een individu, die de problemen doorgrondde op een manier die de partijkameraden niet konden evenaren. Daarom is zijn wegvallen een heel groot verlies. Een van de grootste daden die hij verricht heeft is, dat hij een methode heeft opgezet met een collectief karakter. Hij heeft bijv. veel scholingsgroepen geformeerd. Ook heeft hij uit politiek oogpunt veel kameraden geholpen. Hij was een kameraad, die grondig alle problemen bestudeerde en anderen ertoe bracht om ook te gaan studeren. Hij vond het altijd fijn discussies te houden met zoveel mogelijk mensen, waarbij iedereen vrij zijn mening uitte. Zo zorgde hij ervoor dat hetgeen hij gerealiseerd had niet kon verdwijnen ná zijn dood. Zijn dood veroorzaakte een grote waardevermindering van onze strijdkrachten evenals van ons volk. Natuurlijk heeft dit uiteindelijk de overtuiging gestrekt, zowel in het volk als in de strijdkrachten, de strijd in hevige mate voort te zetten, tot we de totale onafhankelijkheid van ons volk hebben verkregen. Wij brengen -

nu hij dood is - de plannen in praktijk, die al van te voren met hem besproken waren. Daarom hebben we veel successen kunnen behalen in onze gewapende strijd en blijven we ook successen boeken in onze politieke strijd.

In de laatste boodschap van het Nieuwe Jaar die Amilcar Cabral richtte tot het volk van Guiné en Kaap Verde zei hij, dat het jaar 1973 een beslissend jaar en tevens het jaar van de uitroeping van de onafhankelijkheid zou worden. Nu - in de laatste paar maanden na zijn dood - hebben wij hier in Holland en ook elders bericht ontvangen dat de PAIGC fantastische overwinningen heeft behaald in Guiné. Kunt U ons hierover enkele dingen vertellen ?

V. Ja, wij hebben inderdaad belangrijke overwinningen behaald. Zoals ik al gezegd heb, is dit een gevolg van de plannen die van te voren al waren opgesteld en die door onze strijdkrachten uitgevoerd worden; het is ook een gevolg van de groeiende haat tengevolge van de barbaarse en misdadige moord op kameraad Amilcar Cabral. Gedurende dit jaar hebben wij overal en op alle fronten de Portugese kolonialisten aangevallen; hieraan ging een algemeen offensief vooraf dat - overigens bijna gelijktijdig begon, waarbij de Portugese kolonialisten zich in een steeds neteliger situatie bevonden. Dit kwam doordat het enige wapen waarover zij beschikten, de luchtmacht, al niet meer in staat was normaal te kunnen functioneren. We bereiken in vergelijking tot het verleden, bijna al de superioriteitsfase. Het is ons gelukt om vanaf 23 maart tot 6 april tien Portugese vliegtuigen neer te halen en we hebben de commandant-chef van de luchtmacht in Guiné gedood; dit is zelfs bevestigd door de Portugese autoriteiten. Dit was echter een juist resultaat van de actie die we aan het ontwikkelen zijn en nu hebben we een grotere capaciteit om te antwoorden, zelfs op die terroristische daden en aanslagen, die de Portugese kolonialisten af en toe deden in onze bevrijde gebieden.

- Het afgelopen jaar verklaarde Amilcar Cabral in de Verenigde Naties, dat Guiné gauw een onafhankelijk land zou worden; toen de moordaanslag plaatsvond dacht men dat dit misschien de onafhankelijkheidsverklaring zou vertragen, maar we weten nu, door middel van de kranten, dat Guiné binnenkort zijn onafhankelijkheid zal proberen uit te spreken, is dit waar ?

V. Inderdaad. Dat wil zeggen, ook in betrekking tot het uitroepen van de staat behandelt men niets nieuws; wij hebben onze plannen vastgelegd en wij, de leiders van de partij, zijn vastbesloten om die plannen uit te voeren zoals we ze van te voren hebben besproken. Zo kwamen in 1972 de algehele verkiezingen in het hele land tot stand, die enthousiast en in goede orde en met de beste democratische gezindheid verliepen. Men koos een Nationale Volkspartij (eerst werden de leden van de Regionale Raad gekozen die op hun beurt de "deputaties" van een Nationale Volkspartij kozen). Wij gaan nu deze Nationale Volkspartij bijeenroepen. Deze zal dan de fundamentele wetten van het land, een grondwete en andere wetten moeten goedkeuren. Men is zelfs al een reglement van de vergadering aan het voorbereiden en als de vergadering bijeenkomt, roept men de Staat uit die door de verschillende landen internationaal zal worden erkend. In diezelfde tijd wordt er een uitvoerende macht benoemd, d.w.z. een regering.

We hebben alle voorwaarden om dit gedurende dit jaar te verwezenlijken en we zijn vastbesloten om de plannen uit te voeren.

- En die Onafhankelijkheidsverklaring van Guiné wil toch niet zeggen dat de Kaap Verdische eilanden vergeten zijn ?

V. Nee, op geen enkele manier. Wat ons tot het uitroepen van de onafhankelijkheid van de staat Guiné brengt, is een vertaling van de werkelijkheid. Guiné is een onderdeel van ons land, dat vrij is niet waar ? Het grootste gedeelte is vrij, we kunnen wel zeggen driekwart van het gebied. Echter, we kunnen zeggen dat daar, waar een staat bestaat, ook een staat moet bestaan die rechtskrachtig wordt erkend, d.w.z. uit internationaal oogpunt gezien. En juist daarom roepen wij de staat Guiné, de onafhankelijkheid van Guiné uit. De werkelijke, bestaande situatie in ons land is in feite al die van een onafhankelijk land, waarvan een gedeelte nog door kolonialisten wordt bezet.

- Denkt U dat de PAIGC in staat zal zijn om op korte termijn een grote aanval te lanceren op de Kaap Verdische eilanden ?

V. Nee, dat wil zeggen: de situatie van de Kaap Verdische eilanden is erg verschillend van die van Guiné. We beschikken niet over een gewapende macht in Kaap Verde. Wij, in Kaap Verde, bevinden ons in de fase van politieke actie, in de eerste fase; een tijd die juist

STANDPUNT VAN HET COMITE VAN PORTUGEESE VLUCHTELINGEN OVER DE MASSAMOORDEN IN DE PORTUGEESE KOLONIEN

Het Comité van Portugese vluchtelingen heeft opgemerkt, dat er de laatste tijd in de internationale pers veel aandacht is geschonken aan de massamoorden in de Portugese kolonien, vooral Mozambique.

Massamoorden, gepleegd door het leger van de fascistische bourgeoisie.

Een beschrijving van ons is dus niet nodig. Het gaat om de verklaring. En dan moeten we deze misdrijven zien in het licht van de koloniale imperialistische oorlog.

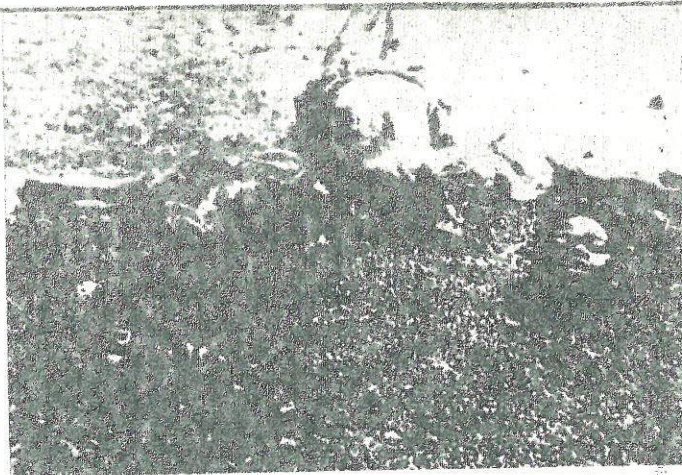
Reeds 12 jaar wordt in de kolonien van Portugal deze oorlog gevoerd! Maar, Portugal voert deze oorlog niet alleen. De Verenigde Staten en Westeuropa helpen mee. Met name Nederland!

En dat is gemakkelijk te begrijpen, omdat deze Portugese kolonies veel winst opleveren aan grote ondernemingen.

De NATO speelt een belangrijke rol in deze oorlog. In feite is zij het militaire wapen in dienst van het imperialisme. Om dichterbij huis te blijven: in dienst van de grote ondernemingen in Nederland.

De NATO ondersteunt niet alleen de moord op Afrikaanse volkeren, maar ook de onderdrukking in Portugal zelf.

12 jaar oorlog betekent niet alleen massamoord op het Afrikaanse volk, maar ook uitbuiting, gevangenis, dood voor het Portugese volk!

Ook de oorzaak is dezelfde: de economische belangen, want Portugal levert goede winsten op.

Behalve de onderdrukking, de massamoorden, zijn ook duizenden Portugese jongeren gedwongen hun land te verlaten, omdat ze weigeren met deze oorlog mee te doen.

Wij, Portugese vluchtelingen, zijn ook slachtoffers van deze oorlog. Wij zijn onderworpen aan onmenselijke levensomstandigheden overgeleverd aan oncontroleerbare manoeuvres van de bourgeoisie (of regeringen) van Westeuropa, die ons niet erkennen als

POLITIEKE VLUCHTELING

Wij, die nee gezegd hebben tegen deze oorlog willen aandacht vestigen op dit probleem. Wij vinden dat het Nederlandse volk hierover een standpunt moet innemen.

Vervolgd Pag.2

De Nederlandse en Portugese regering zijn beide vertegenwoordigers van deze economische belangen. En wat betreft de 98% van de Portugese vluchtelingen zonder politiek asiel: wat is uiteindelijk onze legale situatie? We zijn geen gastarbeiders, maar we worden ook niet als politiek vluchteling erkend. In theorie hebben we geen status, in de praktijk worden we "verdwagen". Hoe gaat het legaliseringsproces in feite en hoe werkt de vreemdelingenwet? We steken clandestien de grens over. Liften gaat beverdan met de trein. Maar ook met de auto is het natuurlijk riskant.

Er zijn gevallen geweest waarin vluchtelingen teruggestuurd zijn, wat arbitrair en "illegaal" is t.a.v. politieke vluchtelingen.

Er is wel een algemene wet, die een aantal vereisten stelt aan vreemdelingen die niet tot de E.E.G.-landen behoren, zoals paspoort, vol-

doende middelen van bestaan om in Nederland te kunnen verblijven, retourbiljet etc. Maar wat betreft vluchtelingen, maakt de vreemdelingenwet een uitzondering, volgens welke zij zonder geldige documenten en voor onbepaalde tijd toegelaten kunnen worden. Op grond van deze wet kan het Ministerie van Justitie ingeschakeld worden wanneer toelating aan de grens wordt geweigerd. Eenmaal in Nederland aangekomen, is men verplicht zich binnen 8 dagen bij de politie te melden.

In 1970 werd het "adviesbureau voor Portugezen" opgericht door een aantal kerkelijke organisaties. Daar wordt een verhoor afgenomen door een functionaris als voorwaarde om een geloofsbrief voor de politie te krijgen. In dit bureau stelt de politie vertrouwen. Het wordt de laatste tijd steeds moeilijker, zo niet onmogelijk, om zo een geloofsbrief te verkrijgen voor diegenen die jonger dan 20 jaar zijn of die verklaard heb-

ben reeds een tijd in Frankrijk geweest te zijn. De vreemdelingenpolitie geeft op grond van dit briefje meestal de voorlopige papieren om te kunnen blijven. Zonder het briefje wordt dat steeds moeilijker. Bij de Amsterdamse politie, zoals de ervaringen van individuen en organisaties hebben aangetoond.

In augustus 1972 is - vanwege de grote behoeften aan organisatie, informatie en hulp - een comité van Portugese Vluchtelingen door de Portugezen zelf opgericht. Het comité heeft drie afdelingen: ontvangst, propaganda en recreatie/cultuur. Wat betreft het laatste elke woensdag- en vrijdagavond (19 - 24 uur) kunnen Portugezen en Nederlanders in de kelder van Kloveniersburgwal 95A (centrum) komen. De ontvangstaafdeling: elke dag van 18 - 20 u. op het zelfde adres, telefoon (020)-249187.

We willen nu terugkomen op de legalisatie. Bij de politie worden formulieren ingevuld en een verhoor afgenomen van een half tot één uur (het legale maximum is 6 uur, dat tot 48 uur uitgesteld kan worden!) Het verhoor hoeft niet op de eerste dag te zijn. Een fundamenteel document bij gebrek aan een paspoort is de identiteitskaart of tenminste een geboortebewijs. Deze papieren kunnen tijdelijk bewaard worden door de politie, die ze kan bestempelen. Er worden foto's en vingerafdrukken gemaakt. Vooral in geval van moeilijkheden heeft de vluchteling, zoals iedere vreemdeling, recht op hulp van een advocaat. De politie zelf neemt in principe nooit dit initiatief en probeert deze rechten te ontduken. Dat gebeurt vooral wanneer de informatie (gegevens over data, vluchtingswijze, verblijf in andere landen of politieke motivatie) onvol-

doende is en formeel tegestrijdig. De vluchteling wordt vastgehouden voor nader onderzoek (tot maximaal 1 maand!). In ieder geval moet de detentieopdracht ergens op gebaseerd zijn. Na die maand moet de politie-commissaris de rechtbank op de hoogte stellen. Zelfs in naam van "openbare orde" of andere voorwendsels kan de vluchteling na het verhoor óf de gevangenis, uit het land gezet worden. Dit kan ook later vanwege andere redenen gebeuren. In dit geval kunnen alle juridische middelen (advocaat) of kan politieke druk (parlements-lid, organisaties, kranten) onvoldoende zijn. Het is altijd mogelijk de vluchteling zonder veel omhaal op het vliegtuig te zetten, wanneer hij met niemand contact heeft. Het is niet alleen mogelijk, het gebeurt!! Nog sterker: ook gebeurt het dat hij ter beschikking gesteld wordt aan de Portugese PIDE, bijv. enkele maanden geleden zijn drie Portugezen teruggestuurd omdat zij geen middelen van bestaan hadden!

In het algemeen wordt het verblijf van de Portugese vluchteling aanvaard. Zijn activiteiten (werk, verandering van woonplaats etc.) worden wekelijks gecontroleerd door de vreemdelingenpolitie.

Na 6 à 10 maanden proeftijd krijgt de vluchteling zijn verblijfsvergunning. Deze wordt verstrekt door het Ministerie van Justitie of de lokale politie in grote steden. De maximale geldigheid is hoogstens één jaar; vaak slechts 3 of 6 maanden, vooral in het begin; of wanneer de vluchteling geen werk of officiële studie heeft.

Op grond van het "algemeen belang" kan de verblijfsvergunning geweigerd worden. Wel is het mogelijk om in beroep te gaan.

VOLGT Pag. 12

Vordering art. 58 vreemdelingenbesluit

Gemeentepolitie te Amstelveen.	Datum	Nummer
---------------------------------------	-------	--------

De vreemdeling **.....**

wonende **Amstelveen.**

wordt hierbij gevorderd zich op **zaterdag** ..... te **9-12** uur te melden aan het (hoofd)bureau van politie, adres:

Amstelveen, Jansz de Vries 2.

Het niet voldoen aan deze vordering is strafbaar!

Mede te brengen:

1. deze oproeping
2. het paspoort
3. ....

Melden bij:

kamer: **34.**

loket: .....

commissaris van politie:
W. van der Horst
(W. van der Horst).

FOTOKOPIE

WEKELIJKS AANMELDING KAART

In ieder geval hebben we recht op niet eenvoudige verblijfsvergunning, maar op politiek asiel. Elke vluchteling moet er op letten dat hij het juiste formulier invult, dat is n.l. MICHAEL F., waarin hij toelating als vluchteling eist.

Na 5 jaar verblijf kan men in ieder geval, wanneer men de Nederlandse nationaliteit niet wil, een ongelimiteerde verblijfsvergunning krijgen. Dit wordt door de Minister van Justitie verleend en kan alleen geweigerd worden indien er geen garanties zijn dat de vreemdeling in zijn bestaankan voorzien, of wanneer deze als "gevaarlijk voor de nationale veiligheid" beschouwd wordt. In ieder geval is het een vergunning die steeds weerlingetrokken kan worden. Wanneer dat gebeurt, kan de vluchteling zich op drie opeenvolgende middelen beroepen. Deze middelen gelden ook voor alle andere negatieve beslissingen, zoals uitzetting, weigering van de status van politiek vluchteling.

A. HERZIENING

De belanghebbende of diens advocaat stuurt een schriftelijke aanvraag naar het Ministerie van Justitie, binnen een maand van de datum waarop de beslissing aan de vluchteling kenbaar gemaakt werd. Het kan ook nog ná een maand, wanneer de vluchteling bewijzen kan dat hij niet eerder op de hoogte was.

De Minister van Justitie kan, in enkele gevallen, advies vragen van een commissie. In andere gevallen is hij verplicht om dat te doen (bijv. bij een aanvraag voor een ongelimiteerde verblijfsvergunning). Niets kan ten nadele van de vluchteling gebeuren, totdat een antwoord is gegeven. Voor de commissie zal de vluchteling niet alleen een advocaat kunnen benoemen, maar ook getuigen om hem te verdedigen uitnodigen, waarvoor hij vergoeding kan krijgen wat betreft reiskosten, verblijf etc. Als er geen antwoord binnen drie maanden is gegeven, wordt de beslissing als negatief beschouwd. In dat geval kan hij nog binnen een maand in hoger beroep gaan.

B. NADERE VOORZIENING

(oproep aan de Koningin): een schriftelijke aanvraag, in duplo, wordt aan de Koningin gestuurd, grond van een tegenspraak met de voorschriften of "misbruik van bevoegdheid". Voor dat beroep is één jaar verblijf vereist. Maar wanneer dan nog de beslissing negatief wordt, kan men nogmaals in hoger beroep gaan.

C. RECHTBANK

op verschillende juridische niveau's tot de Hoge Raad.

We hebben ons beperkt tot een vaag idee over de mogelijkheden die de burgerlijke wet zelf biedt. In concrete gevallen, de raad van een advocaat zal altijd geschikt zijn.

Voor de rest, als we nog eens onze werkelijke situatie vergelijken met de Nederlandse wet wat betreft de vluchtelingen, dan worden we geconfronteerd met het feit dat er een tegenstelling is tussen dat wat in de wet geschreven staat en dat wat er in de praktijk gebeurt.

VOETNOTEN

① We zullen ons beperken tot de vluchtelingen of juist gezegd, tot een bepaald soort vluchtelingen, die vanuit kapitalistische, fascistische landen naar Nederland komen, n.l. Portugezen (rondom 800 op het ogenblik).

② Hoe kan gezegd worden dat het weigeren of deelnemen aan de bevrijdigsoorlog van gekolonialiseerde volkeren geen politieke zaak is ?

STEUN HET COMITE

G. GIRO C 7323

Vervolgd Pag. 9

als voorspel kan dienen voor een superieure fase, die het losbarsten van de gewapende strijd zal zijn. Maar natuurlijk is het nodig dat we rekening houden met de werkelijkheid van Kaap Verde, de situatie is er veel moeilijker dan in Guiné. Guiné bevindt zich op het continent en heeft buurlanden, die ook een zekere steun geven, wat erg belangrijk is met betrekking tot de republiek Guiné en die van de republiek Senegal.

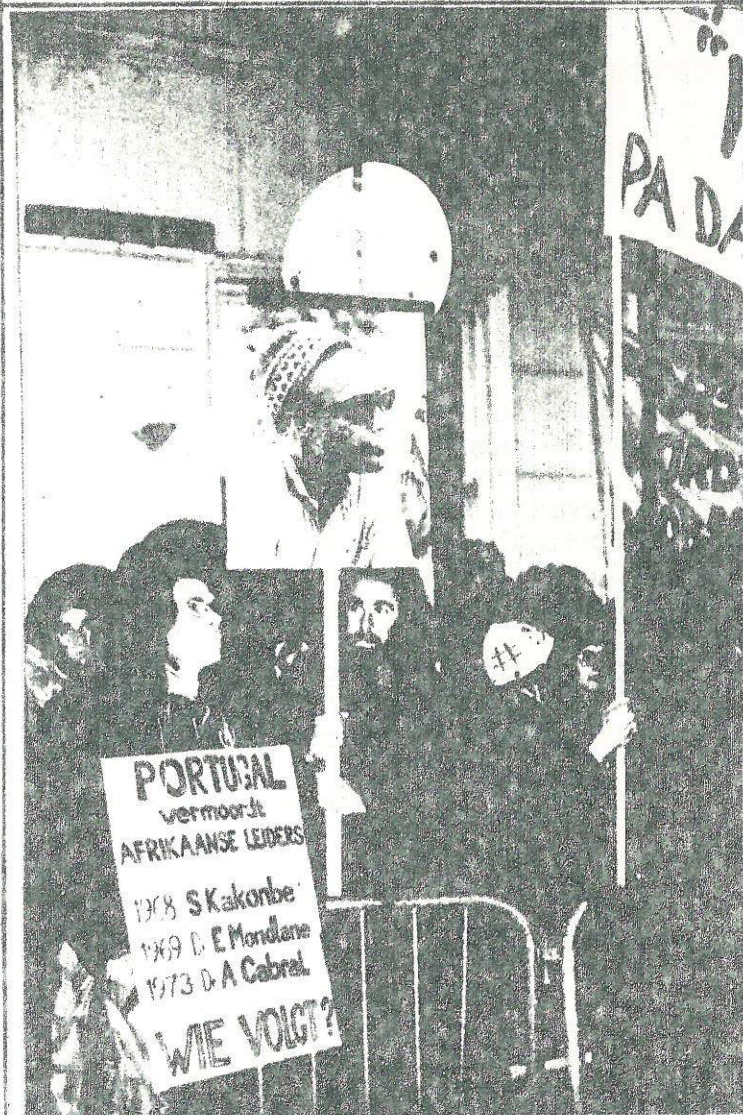
~~EXPANSIE~~

Kaap Verde heeft met eilanden te maken, met kleine eilanden, de situatie is veel moeilijker. Maar, intussen zijn we ervan overtuigd, dat we in overeenstemming met de revolutionaire geest van onze partij in Kaap Verde hevig blijven strijden, tot het vrij is. De voorafgaande fase zal intussen een intensieve politieke voorbereiding inhouden, een brede mobilisatie van de massa, want zonder hen is het onmogelijk.

- Weet U dat duizenden Kaap Verdiers in Nederland wonen? Kaap Verdische werknemers, en het is heel goed mogelijk dat ze dit lezen. Wilt U enkele woorden tot Uw landgenoten richten, omdat interview af te sluiten?

V. Ja, wij stellen de geest van vaderlands-liefde van de Kaap Verdiers enorm op prijs. We zijn ervan overtuigd dat ze meer en meer in grotere getale naar ons toe zullen komen om steun te bieden aan de strijd van de vrijmaking van ons volk in Guiné en Kaap Verde. We willen verklaren dat de partij-leiders genegen zijn om allen met open armen te ontvangen die met een goede wil komen, in die betekenis dat ze willen werken ten bate van het Kaap Verdische volk. Daarom doen we een beroep op allen om zich tot de partij te wenden, opdat de strijd sneller verloopt. Laten allen die dit jaar stemrecht hadden ons volk helpen om uit de ellende en de uitbuiting te komen. Het is onmogelijk om de levensvoorwaarden van een volk te veranderen, als het eigen volk het niet wenst en het is onmogelijk hen ertoe te brengen, als de mensen geen offers willen brengen. Geen enkele strijd kan slagen zonder dat er offers gebracht worden, maar deze zijn juist nodig om tot de uiteindelijke overwinning te komen.

Amsterdam, 18 april 1973

DEMONSTRATIE TEGEN DE PORTUGEESE AMBASSADE
AMILCAR CABRAL MOORD JANUARI 1973

8 MAANDEN LATER...
GUINEE-BISSAU ONHANFANKELIJK
DEMONSTRATIE IN AMSTERDAM

HET COMITÉ VAN PORTUGEESE VLUCHTELINGEN EN

DE ONAFHANKELIJKHEID VAN GUINEE-BISSAU

Op 24 september heeft de Afrikaanse Partij voor de Onafhankelijkheid van Guinee en de Kaapverdische Eilanden (PAIGC) de onafhankelijkheid van zijn grondgebied verklaart. Deze overwinning op het Portugese kolonialisme is buitengewoon belangrijk voor alle volkeren ter wereld, speciaal die van Angola, Mozambique en Portugal. De strijd is immers gericht tegen dezelfde vijand, het Portugese kolonialisme en het wereld-imperialisme, in die zin dat de bereikte overwinning op de vijand ook een overwinning is voor alle andere volkeren.

De bevrijdingsbewegingen in de Portugese koloniën in Afrika (MPLA-Angola, Frelimo-Mozambique en PAIGC-Guinee) hebben na honderden jaren van enorme uitbuiting van de bevolking de strijd aangevangen tegen het kolonialisme tot de uiteindelijke overwinning.

Ondanks de economische en militaire steun, die door het imperialisme aan de koloniale-fascistische Portugese regering werd gegeven, met name in NATO-verband, behaalden de bevrijdingsbewegingen steeds grotere overwinningen. Ondanks de gepleegde massamoorden tegen de bevolking en de moorden op de leiders van de bevrijdingsbewegingen (Eduardo Mondlane - Frelimo en Amílcar Cabral - PAIGC) slaagt de Portugese regering er niet in om de uitgebuite Afrikaanse bevolking van de overwinning af te houden.

De solidariteit van de Portugese arbeiders met hun broeders in de koloniën wordt steeds groter.

Demonstraties tegen de koloniale oorlog, strijd tegen de verhoging van kosten voor levensonderhoud, veroorzaakt door de oorlog en de weigering om te vechten in de koloniën, zoals wij, zijn vormen van strijd die de Portugese bevolking aanneemt om hun fascistische onderdrukkers uit te schakelen.

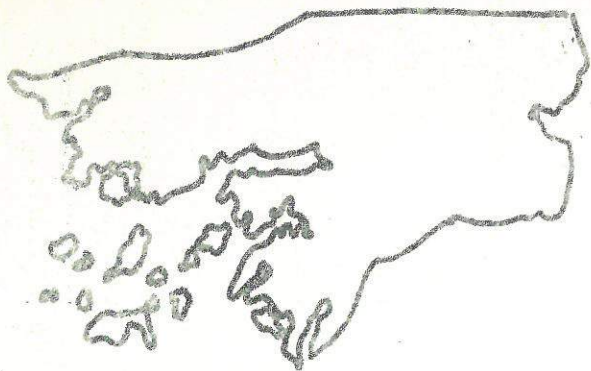
De Portugezen die in Nederland georganiseerd zijn in het Comité voor Vluchtelingen feliciteren de bevolking van Guinee en haar partij met de behaalde overwinning op het Portugese facisme en kolonialisme.

ERKENNING VAN DE REPUBLIEK GUINEE-BISSAU

ERKENNING VAN DE BEVRIJDINGSBEWEGINGEN IN DE KOLONIËN ALS WETTELIJKE VERTEGENWOORDIGERS VAN DE BEVOLKING DOOR DE NEDERLANDSE REGERING

Comité voor Portugese Vluchtelingen.

GUINEE-BISSAO ONAFHANKELIJK

LEVE DE GROTE OVERWINNING
VAN HET GUINEENSE VOLK
STEUN DE STRIJD VAN HET
ANGOLESE, MOZAMBIKAANSE EN
PORTUGESE VOLK.

ANDERE COMITES VAN PORTUGESE DESERTEURS IN EUROPA:

FRANKRIJK

Francois Bel
40, Galerie de l'Arlequin
Appt. 1602 - Ville Neuve
38000 - GRENOBLE

Pierre Sorlin
13, rue Pierre Nicole
75005 - PARIS

DENEMARK

Erik Petersen
Sct. Poulsegade, 37
8000 - ARHUS C

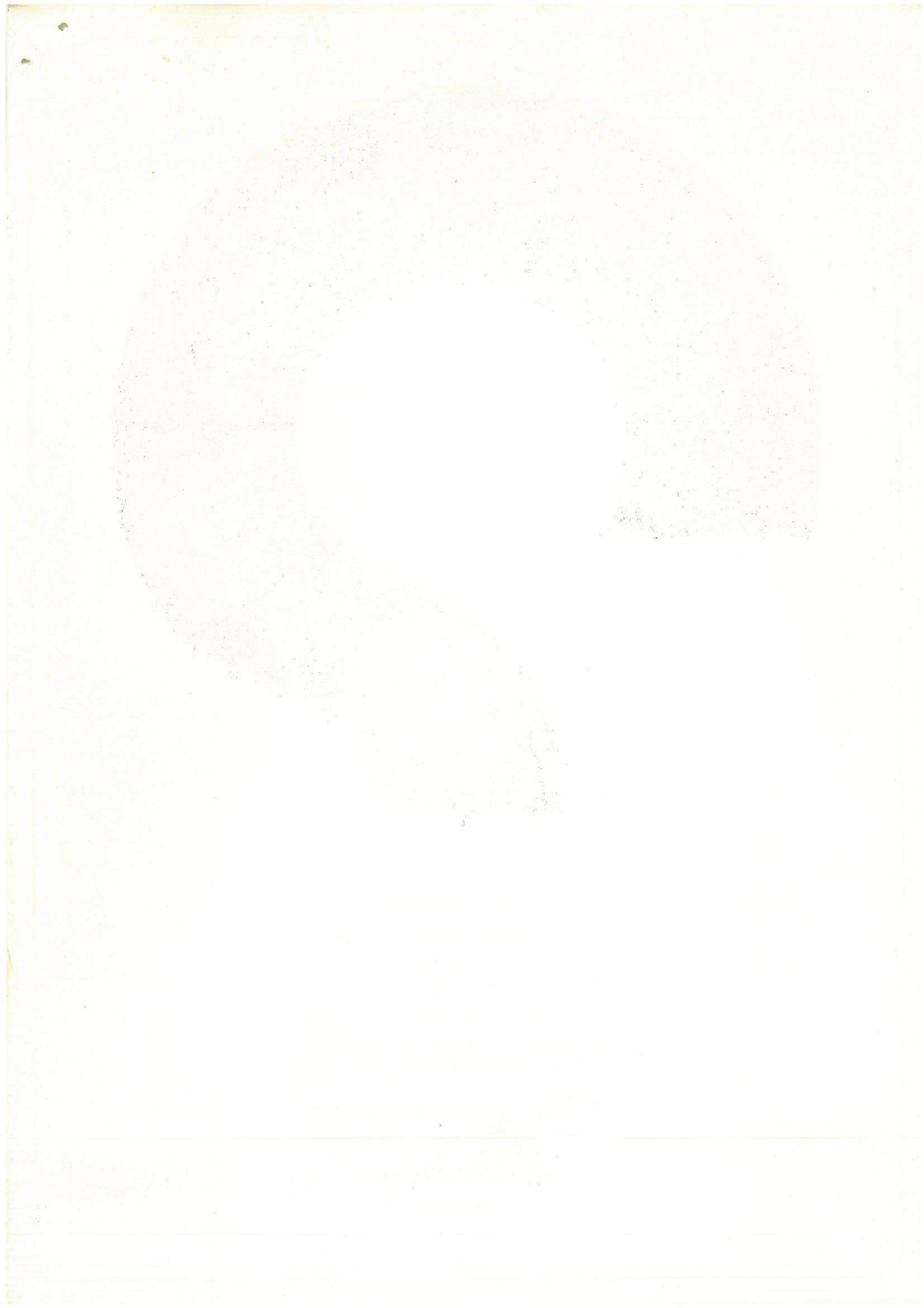
ZWEDEN

C.O.P.
Fack 5029
22005 - LUND 5

Nadere inlichtingen kunnen gegeven worden bij
Het Comité van Portugese Vluchtelingen in Amsterdam:

Jacob van Lennepkade 13
tel: 020-143850

Het Comité Van Portugese Vluchtelingen is tijdelijk verplaat naar
het "Vincentius Huis", Kloveniersburgwal 95a - Amsterdam Centrum
Tel. (020) 249187

HOLLAND
"THUISLAND VOOR
VLUCHTELINGEN"
O JA?
WAROM WEIGERT NU - 1973 -
DE NEDERLANDSE REGERING
DE V LUCHTELINGENSTATUS
AAN
700 PORTUGEESE
POLITIEKE
VLUCHTELINGEN